

davo nediskutuotinas dalykas. Kai baigiau vidurinę mokyklą Marijampolėje 1998 m., persikėliau gyventi į Kauną, mat įstojau į Vilniaus universiteto Kauno humanitarinį fakultetą, į verslo informatikos specialybę. Studijuodamas neapleisdavau bažnyčios lankymo, nors tėvų kontrolės jau nebuvo. Po trečio kurso išvykau visai vasarai į JAV, į Floridos valstiją padirbėti ir pamatyti pasaulio pagal *Work and travel* programą. Ten susiradau bažnytėlę, kad visiškai neatitolčiau nuo Dievo. Grįžęs į Lietuvą užbaigiau studijas Kaune ir 2003 m. persikėliau gyventi į Vilnių. Gyvenau linksmai ir nerūpestingai. Seminarija buvo netoli mano gyvenamosios vietos, tad 2005 m. atėjo mintis pabandyti čia studijuoti. Išlaikęs stojamuosius, išsigandau. Atsirado jausmas, kaip savo noru atvykčiau į kalėjimą. Tad sulaukęs ryto (mat būdavo dviejų dienų stojamieji egzaminai su nakvyne Seminarijoje) dūmiau iš ten neatsigręždamas. Praslinkus keletui metų sukirbėdavo mintis, kodėl nepabandžiau nė trumpai pastudijuoti. Juk nereikia iškartuoti jokių priesaikų, o ir gyvenimo prasmės klausimas iškildavo. Dar pagalvodavau, kaip reikės po mirties Dievui pažiūrėti į veidą, kad per paskutinį teismą „neatrašytų man velnių“. Tad sukaupęs jėgas, 2016 m. dar kartą praėjau stojamuosius egzaminus ir šį kartą jau pradėjau studijas trokšdamas rasti ramybę. Taip atsiliesčiau, kad suprastčiau, ar esu tinkamas šiai tarnystei, nes man patinka ankstesnis gyvenimas. Tačiau viena yra žmogaus planas, o kita – Dievo.

Ar atsakas į Viešpaties kvietimą man reikšia troškimą būti šventu? Jei šventumą laikysime kankinyste, tai jokių

būdu, nes kančia man tiesiog nepatinka. Jei jau turiu laisvą valią rinktis, kodėl turėčiau rinktis, kas nemalonu? Sakysite, kad Jėzus irgi galėjo atsisakyti mirties ant kryžiaus. Bet tai juk kita situacija. Jam liepė Tėvas ir jei būtų atsisakęs, tai pašlytų santykiai šeimoje. Jėzus mus atpirko, tad ko mums liūdėti, verkti ir griežti dantimis? Man labiau priimtinas linksmas šventumas tiek žemėje, tiek ir po mirties. Tad eikime džiugiai pasitikti Viešpaties!

Br. Pijus Štangvaltas OFM,

27 metai,

Švč. Trejybės parapija, Tauragė.

Kiek atsimeinu, visada norėjau atsakyti į klausimus: Koks Jis? Kur Jis? Kaip su Juo bendrauti? Ir be viso to, ar Jis išvis yra? Tačiau tai buvo klausimai į kuriuos nesistengiau rasti atsakymų. Bent jau kurį laiką. Bėgo metai, gyvenime keitėsi daug dalykų. Tapau vis stipresnis, savarankiškesnis ir taip toliau. Buvau nusprendęs, kad tikėjimas yra senų bobučių reikalas ir man to visiškai nereikia. Tokia nuostata man patiko, jaučiausi atsikratęs kažko labai daug, kažko didelio, išmetęs nereikalingą balastą. Buvau toks lengvas ir tuščias. Kadangi atsirado laisvos vietos, galėjau prikrauti visokių naujų failų. Kroviau visa, ką norėjau ir galėjau, reikėjo man to ar ne, visiškai tuo nesirūpinau. Tai buvo net smagu, bet ilgainiui tai virto į vienvėgį, kuri buvo šurpi ir labai nemaloni. Tai buvo tikra kankynė. Nutariau ieškoti priežasties, kodėl taip nutiko ir grįžau prie klausimų, kurie mane lydėjo iki didžiojo apsisprendimo. Taip Jėzus mane ir pagavo, o gal aš pats įpuoliau.

Manau, kad antrasis klausimas turėtų būti formuluojamas ne su klausia-

muoju žodeliu „ar“, bet su žodžiu „koks“. Nes rinktis gyvenimą sekant Kristumi ir abejoti, ar nori su juo pasilikti po mirties, mano galva, mažų mažiausia kvaila arba tai tiesiog falšas. Be to, norai dažnai gali keistis. Noriu valgyti, noriu vairuoti gerą mašiną, noriu atostogų, noriu būti laimingas. Ar visi norai gali būti sude-rinti su šventumu, nežinau. Bet žinau, kad Šv. Pranciškaus gyvenimas tapo malda, nes už viską labiausiai jis norėjo būti su Jėzumi. Visko ko norėjo, norėjo tik dėl Jo. Bet tikriausiai noro neužtenka. Aišku žmogus yra silpna būtybė, kuriai reikia Dievo pagalbos. Tam, kad galėtų būti ir po to kažko siekti, taip pat

ir šventum. Tačiau ir žmogus gali dėl to kai ką padaryti. Melstis ir kiekvieną rytą vėl iš naujo ryžtis sekti Kristų, tarnaudamas artimui.

**Br. Faustas Jonas Povilaitis OFM,
23 metai,**

Kristaus Karaliaus katedra, Panevėžys.

Mano pašaukimas yra glaudžiai susijęs su atsivertimu, kuris nebuvo stais-gus. Tai lyg važiavimas dviračiu, kuris vis greitėjo. Iš pradžių pradėjau eiti į bažnyčią tik per šventes. Paskui tikėjimas gilėjo ir pradėjau eiti į Šv. Mišias vis dažniau. Taip suradau *katedriečius* (Pa-nevėžio katedros jaunimą). Jie padėjo

Iš kairės: br. Pijus, br. Faustas, br. Robertas

pagilinti tikėjimą, kol vieną dieną pradėjau svarstyti mintį apie pašaukimą. Pradžioje sukosi mintys apie kunigystę. Ėmiau ieškoti atsakymo apie tai įvairiose rekolekcijose, stovyklose. Vėliau, netikėtai sutikęs pranciškonus, supratau, kad mano kelias yra ne seminarija ir kunigystė, bet brolija ir šiuo atveju Mažesniųjų Brolių Ordinas. Mat ši brolija turėjo tai, ko man trūko svarstant apie kunigystę. Po kelių metų, baigęs mokyklą, tapau šio Ordino nariu.

Kalbant apie šventumą, man atrodo, kad kiekvienas žmogus turi jo siekti. Mano pasirinktas kelias yra tik vienas iš daugelio galimų kelių. Manau, kad šis kelias man tinka. Nors dar turiu laiko pagalvoti, ar tikrai būtent šiuo keliu noriu eiti Dievo link, ar man tikrai tinka. Tarnauti Dievui ir žmonėms, juos mylėti – tai tikrai šventumo kelias. Nepaisant to, Dievas yra paruošęs kiekvienam iš mūsų tą ypatingą kelią, kuriame galime visapusiškai išsiskleisti ir išpildyti Jo svajonę.

**Br. Robertas Romanovas OFM,
23 metai,**

Pal. Jurgio Matulaičio parapija, Vilnius

Tiesą pasakius, apie kokį nors abstraktų šventumą beveik negalvoju. Nesistengiu kopijuoti jokio šventojo gyvenimo, nors, aišku, yra šventųjų, kurie man patinka ir kurių pagalbos kartais prašau. Pavyzdžiui, Pranciškus Asyžietis, Marija Eugenija ar Šarlis Fuko. Bet gražių pavyzdžių būna ir paprastoje kasdienybėje. Kai šventieji yra tik danguje, atsiranda pavojus nepastebėti šventumo akimirku čia, žemėje. Prisimenu, kaip Thomas Mertonas savo knygoje yra kalbėjęs apie „gipsinius šventuosius“, kurie neturi nei dvasios, nei gyvybės.

Girdėjau per pamokslą, kad pats žodis „šventas“ hebrajų kalba reiškia „kitoks“ ir kad tai pirmiausia paties Dievo savybė. Pasirenkant pašvęstąjį gyvenimą, mane turbūt labiausiai ir patraukė įsivaizdavimas, jog vienuolyne bus „kitaip“ ir aš pats galėsiu būti „kitoks“, negu šiaip būdamas pasaulyje ir gyvendamas „normalų“ gyvenimą kaip visi kiti. Niekas iš šalies manęs neagitavo tapti pranciškonu. Neturėjau daug žinių apie vienuolių gyvenimą. Tiesiog pajutau, kad mane tai domina ir traukia. Kiekvienas dvasinis pašaukimas būna labiau panašus į paslaptį, netikėtumą, kažkokią neplanuotą dovaną, o ne į racionalius argumentus. Ir jeigu Dievas tave šaukia, tai jis paskui daro viską, kad tas pašaukimas augtų ir tobulėtų, kad tu atitiktum keliamus reikalavimus ir atliktum tau skirtą misiją. Žinoma, tam reikia daug pasitikėjimo ir kantrybės.

Todėl biblinis priesakas „Būkite šventi!“ man reiškia atsidavimą tam Dievui, kuris vienintelis yra tikrai šventas ir kuris kviečia mus dalyvauti savo gyvenime. Turbūt ta prasme ir apaštalas Paulius visus tikinčiųjų bendruomenės narius vadina „šventaisiais“. Neplanuoju šventumo kaip tam tikros programos, kurią galiu savo pastangomis įgyvendinti, nes vis tiek neįstengčiau to padaryti. Tik vienybė su Dievu leidžia žmogui tapti konkrečiu dieviško šventumo ženklu ar atspindžiu pasaulyje. Bet būtų juokinga siekti to tarsi profesinės karjeros. Kiek suprantu, patys šventieji troško ne altorių garbės, bet Kristaus. Kad būtų jam ištikimi ir niekada neatsiskirtų nuo jo.

Parengė klier. Marius Jocyš

Klier. Vilius Valionis

Paaukimo lindijimas Esu dėkingas Dievui, kad atsiliepiu...

Mokausi Seminarijoje, nors man – 52 metai... Tiesą pasakius, anksčiau gyvenime niekada nesusimąščiau, kad gali tekti studijuoti senatvėje, seminarijoje ir dar siekiant kunigystės šventimų. Kaip tai įvyko?

Mane pakrikštijo, kuomet buvau dar visai mažas vaikas. Augau žemdirbių šeimoje Panevėžio vyskupijoje kartu su dviem sesėmis. Tėtis jau prieš vienuolika metų iškeliavo pas Viešpatį, mama mirė šiais metais. Labai gerai pamenu savo močiutės pamaldumą, ji nesiskirdavo su rožiniu, o tėvukas sekmadieniais niekuomet iš rankų nepaleisdavo maldaknygės. Priėmiau Sutvirtinimo Sakramentą, bet Šv. Mišiose melddavusi ir dalyvavdavu tik per didžiąsias metų šventes.

Baigiau elektrifikacijos studijas, įgijau elektriko specialybę ir išlaikiau vairuotojo teises. Kaukaze tarnavau sovietinėje armijoje. Sekėsi labai gerai, nes tuomet stigo mano darbo srities specialistų. Vėliau turėjau savo nuosavą verslą, bet vis trūkdavo pinigų. Daug kas manė, kad spalvotųjų metalų pramonė užtikrins sotų ir šiltą gyvenimą. Kodėl gi ne, kai galėjai gerai uždirbti? Tačiau vieną dieną mano verslas bankrutavo, patekau į finansinę duobę. Nebeturėjau išeities. Privalėjau rinktis tarp gyvenimo ir mirties. Aš pasirinkau gyvenimą. Kaip tai atrodė?

Viską praradęs, kaip sūnus palaidūnas, grįžau pas tėvus, kad padėčiau jiems nuosavame ūkyje. Dievas teikė malonę stiprindamas mano viltį. Kasdien nuoširdžiai meldavausi, niekada šito neapleisdavau. Tiek namie, tiek išėjęs į laukus, kur tik žvaigždėtas dangus naktį mane lydėdavo. Anuomet tikėjau širdimi, o šiandien galiu drąsiai tarti, kad Dievas Tėvas, Jo Sūnus Jėzus Kristus gali padėti. Ir padeda. Kito tokio ar galingesnio už Dievą paprasčiausiai nėra. Po intensyvios maldos pusmečio sulaukiau skambučio iš užsienio. Buvęs verslo partneris klausė, ar sutikčiau dirbti statybose. Ne bet kur, o Ispanijoje! Tikrai nebuvo jokių abejonių, nors ispanų kalbos nė žodžio nežinojau ir statybose niekuomet nedirbau. Sutikau ir 2000 metų pradžioje pasiekiau labai saulėtą, kalnuotą ir katalikišką šalį. Pirmoji mintis, žinoma, buvo labai paprasta: greičiau atiduoti skolas kreditoriams ir vėl sugrįžti į gimtąją Lietuvos žemę. Dievas turėjo kitokių planų...

Jau nuo pirmos savaitės sekmadienio galėjau dalyvauti Šv. Mišiose man pažadėtoje žemėje! Aišku, buvo visko. Jau nuo pat pradžių norėjau viską palikti ir išvažiuoti, bet kito kelio nebuvo – tik malda ir darbas, „ora et labora“ – kaip pasakytų benedikti-

nai. Visas skolas gražinau per du metus, tačiau Ispanijoje išgyvenau beveik devynerius metus. Tik kur kas vėliau suvokiau, kokių grožių galėjau gėrėtis, kaip mane ten Dievas gydė ir brandino tolimesniam kelionės etapui. Per tuos devynerius metus akys visuomet krypo į Tėviškę. Kiekvieną sykį atėjus pavasariui, mano širdis it namo skrendantys paukščiai veržėsi atgal į Lietuvą. Čia gimiau ir užaugau. Čia manęs laukė gimtieji namai. Čia manęs sugrįžtančio laukė Dievas.

Taip išaušo 2008 metai. Pagaliau nutariau sugrįžti į Lietuvą. Širdy troškau susirasti darbą ir sukurti šeimą. Grįžęs į Lietuvą jau po poros savaitių gavau gerai apmokamą darbą, ėmiau praktikuoti sveikuolišką gyvenimą, daug sportavau, toliau dalyvavau Šv. Mišiose sekmadieniais, tačiau taip ir nesutikau tos, apie kurią tiek daug maščiaiu.

Netrukus paaiškėjo, kad mūsų parapijoje nėra žmogaus, kuris galėtų pagelbėti klebonui Šv. Mišių metu. Pasiūliau padėti, o jis sutiko priimti. Tai įvyko 2012 m. sausio 1 d. Dar anuomet pajutau, kad buvimas prie altoriaus mane traukia. Ši mintis niekuomet manęs neapleido. Sulig kiekvienu patarnavimu Šv. Mišiose vis geriau tai supratau. Labai stipriai išgyvendavau skaisčią šviesą, kažką labai dieviško ir daug meilės. Visai nelaukta atėjo mintis, kad būdamas kunigu visa

tai galėčiau perduoti sutiktiems žmonėms ir taip atverti jų širdis Dievui, tikėjimo dovanai. Žinoma, neramino amžius, bet buvo įdomu patirti, kas su manimi vyksta.

Bendravau su įvairiais kunigais ir vienuoliais, nes žūtbūt norėjau suprasti laiko ženklus, sužinoti, ką daryti toliau. Aiškiai suvokiau, kad Dievas mane veda pirmyn Jo valios pažinimo keliu. Vieno sutikto kunigo žodžiai mane tiesiog sukrėtė, iki šiol nešioju juos savo širdy: „Vienus Dievas pašaukia ryte, kitus per pietus, o tave pakvietė vakare, turi sekti Jėzų Kristų ten, kur Jis tave kviečia“. Būtent taip Dievas mane atvedė į Kunigų seminariją.

Šiais metais turėčiau užbaigti Šv. Juozapo kunigų seminarijos studijas ir pasirošti priimti šventimus. Mėgstu sportuoti: žaisti tinklinį ir stalo tenisą, važinėti dviračiu; keliauti, būti miške, prie vandens, grybauti, skaityti apie šventųjų gyvenimą. Mano globėjai – šv. Antanas Paduvietis ir Arso klebonas šv. Jonas Marija Vianėjus. Esu dėkingas Dievui už tikėjimo, o taip pat už pašaukimo į kunigystę dovanas. Tai neįkainojami turta. Kviečiu jus visus atverti savo širdies duris Viešpačiui, kad Jis įeity ir apsigyventų amžiams. Linkiu jums drąsos. Nebijokime sekti Kristumi ten, kur Jis kviečia, skubėkime ištart: „Teesie Tavo valia“...

Iviktuvės 2015 12 07

Šventumas gailestingumo tarnystėje

Pokalbis su kun. Rimgaudu Šiūliu

apie tarnystę ligoninėje

Buvau ligonis, ar aplankėte mane?
(Plg. Mt 25,36)

Kas nėra sirgęs ar trumpai sunegalavęs dėl galvos, pilvo ar kitų skausmų? Tikriausiai nedaugelis skuba dėkoti už ligos išbandymą. Juk nieko nelaukdami bėgame pas gydytojus ar farmacininkus, ieškome kuo efektyvesnių vaistų ir nepaisome jų brangumo. Gerai, jeigu kamuoja vien trumpalaikis silpnumas. Tik paskirtas liturginei praktikai į Vilniaus universiteto ligoninės Santariškių klinikų Dievo Gailestingumo koplyčią supratau, kad vis dėlto yra daug daugiau ir rimtesnių ligų nei peršalimas. Žmonės ištisus mėnesius ir metus galynėjasi su nepakeliamu skausmu ir bejėgiškumu. Kas sekmadienį nuo ryto iki vakaro turėjau unikalią galimybę lankyti ligonius, dalinau Šventąją Komuniją, kalbėjaisi – vykdžiau gailestingumo darbus, kurie Jubiliejiniais Gailestingumo metais įgavo dar svarbesnę reikšmę. Stebėjau ir stebėjaisi kiek kantrybės ir stiprybės reikia ligoninės kapelionui, kuris ištisą parą turi būti pasiekiamas ir skubėti sustiprinti ligonius iš Dievo ateinančia paguoda ir malone. Apie kasdienės tarnystės ligoninėje iššūkius kalbamės su VUL Santariškių klinikų Dievo Gailestingumo koplyčios kapelionu, dvasingumo teologijos dėstytoju kunigu Rimgaudu Šiūliu.

– Jūs ligoninėje tarnaujate jau ketvirtus metus, papasakokite apie savo misiją Santariškių klinikose?

Sekmadieniais eidavau nuo vieno ligonio prie kito ir lydėdavo nuostaba, kad čia ligoninėje prie žmonių gyvenimų labai stipriai priartėju, prisiliečiu prie jų vidaus. Prieš darbą ligoninėje esu vikaravęs Arkikatedroje ir Aušros Vartuose. Ten taip pat tekdavo klausyti išpažinčių, tačiau kai pradėjau jų klausyti čia, ligoninėje, pajutau skirtumą. Viena vertus, išpažintys tampa ir trumpais pabendravimais, kita vertus – jos dažniau būna atviresnės. Ypač sunkiau susirgęs žmogus peržvelgia ir pamato savo gyvenimą visiškai kitaip, daug giliau. Taip pat čia pasitaiško daugiau viso gyvenimo išpažinčių.

Dabar apie konkrečius darbus. Per savaitę aš ir man padedančios vienuolės stengiamės aplankyti beveik visą ligoninę. Sakau beveik, nes kai kuriuose skyriuose ligoniai keičiasi retai, tai ten lankomės rečiau. Lankydami, pakviečiame į šv. Mišias, taip pat atrandame tuos, kurie dėl ligos negali ateiti į koplyčią, bet nori išpažinties, Komunijos, Ligonių patepimo ar tiesiog pokalbio. Po lankymo ateina laikas sakramentinei daliai. Keliauju pas juos, kad suteikčiau sakramentus. Sakramentų teikimas neretai suprantamas kaip funkcija. Tačiau, pavyzdžiui, išpažintis yra daug gyvesnis dalykas už paprastą pokalbį. Nors gyvenime reikia ir vieno ir kito.

– Ar žmonės noriai prašo Ligonių sakramento?

Žinoma, kad ligonių sielovada yra neatsiejama nuo Ligonių sakramento arba patepimo. Žmonės jau mažiau jo bijo. Nors kai kada su šio sakramento baime tenka susidurti. Dar ir Paskutiniu patepimu jį pavadina. Kiekvienas sakramentas kartojta tai, kas buvo Jėzuje Kristuje. Ligonių sakramen-

tas yra sergančiojo pavedimas kentėjusiam ir prisikėlusiam Viešpačiui. Arba, kalbant vaizdžiau, Kristus prisiartina prie dabar kenčiančiojo, kad būtų su juo ir savo žaizdomis, ir prisikėlimo galybe, kad stiprintų ir gydytų.

– Gal buvo situacija ar išgyvenimas, kuris kapeliono tarnystėje leido patirti didžiausią džiaugsmą?

Teko krikštyti vieną kūdikį. Jau tada sakė, kad jis neišgyvens. Po to tą mergytę palydėjau į kapus. Galima suprasti, kad susidūriau su sunkiu išgyvenimu. Tačiau, praėjus maždaug pusantrų metų sužinojau, kad toji šeima jau džiaugiasi naujagimiu. Ir aš apsidžiaugiau, kad žmonės neįstrigo netektyje.

– Visi apsilankę Santariškių ligoninės koplyčioje gali pastebėti keturis nedidelius votus – padėkos ženklus Dievui už malones. Pasidalinkite jų atsiradimo istorija.

Pradėjau dirbti koplyčioje, kurioje votų dar nebuvo, tad apie juos nesusimąstydavau. Paties pirmojo atsiradimas buvo netikėtas, tačiau, kita vertus, ir labai suprantamas. Istorija labai paprasta. Paskambino viena moteris ir pasakė, kad kaip dėkingumo ženklą už patirtą išgydymą nori padovanoti votą. Šiam žingsniui ją paskatino Evangelijos ištrauka, pasakojanti apie dešimties raupsuotų vyrų išgydymą, iš kurių tik vienas atėjo Jėzui padėkoti. Ji jautė, kad turinti atsidėkoti tokiu būdu. Kiti votai taip pat dovanoti kaip padėka Dievui už įvairius išgijimus. Dievas pagelbsti ligoje, stiprindamas, palaikydamas ir gydydamas.

– Niekas nėra apsaugotas nuo ligos. Kaip manote, ar tiesa, kad giliai Dievą tikintis žmogus lengviau priima ir ištvėria ligą, negu netikintis?

Ligos priėmimas, ištėvėrimas yra sudėtingas ir ne vien nuo tikėjimo priklausantis dalykas. Vieni žmonės yra labiau linkę nusiiminti, nuliūsti, kiti į viską žiūri paprasčiau, linksmiau. Vieni būna apsupti giminių, kiti – apleisti. Įvairūs dalykai turi reikšmės, kaip žmogus jausis, elgsis susidūręs su liga. Tačiau iš esmės tikėjimas yra dar vienas ir labai svarbus ramstis ligoje, gal netgi svarbiausias.

Ligoninėje tenka kalbėtis ne tik su tais, kurie ilgus metus tikėjo, bet ir su tais, kuriems tikėjimas gyvenime neužėmė svarbios vietos. Kai jie sužino apie mirtiną ligą, kai kada matosi, kad ligtolinis jų gyvenimas ima byrėti ir nėra pagrindo, į kurį šiuo metu galėtų atsiremti. Kai kada žmogus bando ieškoti tikėjimo kaip atramos, bet dėl apleisto santykio su Dievu dažnai tai padaryti būna sunkiau.

Norisi dar pridurti, kad krikščionys serga lygiai taip pat, kaip ir kiti. Tačiau ligą priima, ją išgyvena kitaip. Keliauja per savo negalią su tikėjimu, glausdamiesi prie Jėzaus širdies.

– Kaip Jus sutinka kitų konfesijų ligoniniai?

Sutinku dažniausiai ortodoksų arba sentikių, protestantų – daug rečiau. Kai kada ligonio konfesiją galima atpažinti pagal išorinius ženklus: ortodoksams yra labai būdinga šalia savęs ant ligonio spintelės pasidėti vieną ar kelias ikonas, katalikams savi kiti dalykai – maldaknygė, rožinis. Būna, kad ortodoksai nori susitikti su savo dvasininku, tokiu atveju aš pats jį pakviečiu.

Nuoširdžiai dėkoju Jums už pokalbį. Tegul Viešpats stiprina ir toliau uždega šioje nelengvoje tarnystėje nauju uolumu, geležine kantrybe ir pasiaukojančia meile.

Kalbino klier. Valdemar Širvinski

Šventumo perlai Ka, apie šventumą mašto Seminarijos bendruomenė?

„Taigi pašventinkite save ir būkite šventi, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. Laikykitės mano įstatų ir vykdykite juos. Aš, VIEŠPATS, jus pašventinu” (Kun 20, 7-8). Šis paties Dievo kvietimas iš Kunigų knygos labai dažnai atsiranda ir Naujojo Testamento puslapiuose. II Vatikano Susirinkimas, siekęs Bažnyčios atsinaujinimo, primena, kad „visi Kristaus tikintieji, kad ir kokia būtų jų užimama vieta ar luomas, šaukiami siekti krikščioniškojo gyvenimo pilnatvės ir meilės tobulybės“ (LG, 40). Susirinkimo žodžiuose atsikartoja tarsi paties Kristaus raginimo aidas: „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5,48). Pasirodo, kad šventumas nėra tik išriktųjų nuosavybė ar privilegija, tai nėra tik kunigų ir vienuolių reikalas, bet tai yra visų Kristų tikinčiųjų pašaukimas. Šventasis Jonas Paulius II Didžiojo 2000 metų jubiliejaus proga rašė: Pirmiausia nesvyruodamas sakau, kad visa pastoracija turi būti orientuota į šventumą. (...) Metas iš naujo ryžtingai pasiūlyti visiems šį aukštą įprastinio krikščioniškojo gyvenimo standartą: šia linkme turėtų žengti visas bažnytinės bendruomenės bei krikščioniškųjų šeimų gyvenimas (*Novo millennio ineunte*, 30-31). Taigi neturime bijoti mąstyti apie šventumą ir tuo labiau, bendradarbiaujant su Dievo malone, jo siekti. Tai ne pasiūlymas, o būtinybė.

„Teesė“ redakcija pasidomėjo kaip sekasi ir Seminarijos bendruomenei vykdyti šį pagrindinį kiekvieno krikščionio gyvenimo uždavinį – siekti šventumo. Ką Seminarijos bendruomenė mąsto apie šventumą? Kas yra šventumas? Koks žmogus yra šventas? Taip į šiuos klausimus atsakė netikėtai savo darbo ar poilsio vietose užklupti Seminarijos darbuotojai, vadovybė ir studentai:

Artėjimas prie Dievo. (klier. Denis)

Prisišlieti prie Jėzaus Kristaus. (kun. K. Dailydė, studijų prefektas)

Artėti prie To, kuris yra šventas. (Br. Giedrius MIC)

Tai šeimos įvaizdis, Šventosios Šeimos pavyzdys. (p. Irena, bibliotekos direktorė)

Šventumas – tai Dievo dovana, kurią esame kviečiami aktyviai priimti ir realizuoti. (kun. A. Šuškevič, vicerektorius)

Sekimas Kristumi ir augimas jame. (klier. Darius)

Visiškas savęs atsižadėjimas ir Dievo valios vykdymas. (ses. Joana, sekretorė)

Žmogaus, esančio šalia, pastebėjimas. (p. Teresė, valytoja)

Laikytis Dešimties Dievo Įsakymų ir gyventi dorą gyvenimą. (klier. Arnas R.)

Padorumas, geranoriškumas ir sąžiningumas. (p. Teresė, skalbėja)

Būti panašiu į Dievą, kuris yra meilė (Plg. 1Jn 4,16). (klier. Gabrieliūs)

Draugystė su Dievu. (klier. Aleksandras)

Ką? O ne, šventumas tai ne man, aš nesugebu būti šventa. O kas yra šventumas? Tai vidinė ramybė visuose reikaluose. (p. Marija, virėja)

Skubėti ir niekad nepavargti mylėti artimą ir Dievą visa širdimi ir visomis jėgomis!

(klier. Valdemar)

Neerzinti brolių ir palaikyti nuolatinį santykį su Viešpačiu. (klier. Robert)

Besąlygiška artimo meilė. (klier. Edvard)

Šventa neesu, bet šiaip šventumas – tai tikinčio, sąžiningo ir protingo žmogaus savybė (p. Laima, virėja).

Laikytis Dešimties Dievo įsakymų. (p. Gintas, ūkvedys)

Kiekvienas žmogus, siekiantis santykio su Dievu. (klier. Edgar)

Būti šventu – tai būti tiesoje apie save, prieš Dievą ir žmones. Negaliu juk reikalauti iš kitų to, ko pats nedarau. (klier. Vilius)

Tai būdas asmeniškai priimti Dievo malonės dovaną ir joje gyventi. Šventumas išeina iš paties Dievo, o į jį esame visi pašaukti per Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentą. Ne visada taip sekasi gyventi kaip šventieji, bet nuolatos stengiuosi savo žvilgsnį kreipti į Dievą. (kun. H. F. Fisher, rektorius)

Šventas žmogus? Truputį žilstelėjęs, plačių, šviesių akių ir giedro veido žmogus. Mylintis. (klier. Marius)

Šventumas – tai dovana. (klier. Arnas V.)

Tegul Dievas laimina kiekvieno norą ir pastangas tapti šventu!

Klier: Arnas Vainauskas

Ikšėtis šventai Apie seminaristų, laisvalaikį ir atostogas

Kaip seminaristai leidžia laisvalaikį? Kai kas galbūt pagalvos, kad tokio dalyko apskritai nėra. Kitų vaizduotėje pasirodys prie apdulkėjusių knygų palinkusio jaunuolio figūra, priblandoje skęstančioje koplyčioje rožinį drebančiais pirštais laikančio vaikino siluetas ar pro Seminarijos langą kažin kur į tolą žvelgiančio vienišo žmogaus žvilgsnis. Kaip ir pats Seminarijos pastatas šaltą žiemos rytą – sustingęs ir nejudrus...

Gal taip ir atsitiktų, jeigu seminaristai būtų akmenys, tačiau, ačiū Dievui, – buvome sukurti kaip žmonės, gebantys jausti, kurti ir trokšti patirti šį nuostabų pasaulį, kurį galime vadinti visų mūsų bendrais namais. Yra daugybė būdų leisti laisvalaikį ir kiekvienas iš jų, kiek jis suderinamas su

žmogiška prigimtimi, atranda savo kelią į seminaristo širdį.

Seminarija įsikūrusi prie nuostabaus pušyno, kuris jau daugybę metų priglaudžia atokvėpio po intensyvių studijų ieškančių seminaristų jausmus ir mintis. Čia ne tik kvėpuojame grynu oru, bet taip pat bendraujame su Dievu, kalbamės apie Bažnyčios reikalus, pasaulį ir savo išgyvenimus, kurių niekuomet netrūksta. Seminaristų ypač pamėgtas yra Verkių parko šaltinis, prie kurio einame pasisemti tyro vandens ir pasigrožėti tekančiu upeliu, kuris nuolatos primena būtinybę atnaujinti savo proto ir širdies gelmes.

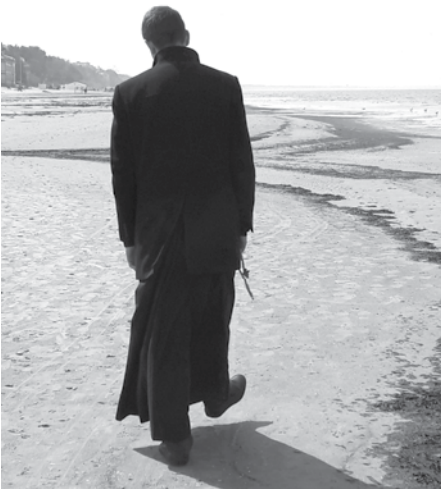
Seminarijoje ne tik laviname antgamtinę pasaulio nuovoką, bet neapleidžiame

Žvejyba

labai žemiškų ir žmogiškų mūsų kūno poreikių. Seminaristai ne tik varsto rožinio karoliukus, bet taip pat žaidžia krepšinį, tinklinį, futbolą ir tenisą Seminarijos sporto salėje. Sportuojame ne vien tam, kad iškrautumėme energijos perviršį. Sportas ugdo valią, stiprina tarpusavio bendrystę, o taip pat ugdo fizines jėgas, kurias, kaip ir kasdienė mūsų duona, reikalingos tam, kad nepriūtumėme jėgų patarnaudami kitiems.

O koks laisvalaikis be geros muzikos ar įdomios knygos? Repertuaras čia itin platus: nuo grigališko choralo iki džiazo ir alternatyvaus roko, nuo Platono ar Šv. Augustino iki mokslinės fantastikos ir poezijos. Dalį laisvalaikio praleidžiame interneto platybėse, kur susitinkame su žmonėmis iš viso pasaulio, dalijamės naujienomis facebook'e, o taip pat keičiamės įvairiausiomis kasdienybės išvalgomis. Retai kada pasitaikys seminaristas, nepalaikantis ryšio su kokia nors jaunimo grupele, organizacija ar judėjimu, kurie savaip praturtina kiekvieną iš mūsų. Laisvalaikis Seminarijoje neįsivaizduojamas be mūsų privačios maldos kopytėlėje, kur palaimingoje tyloje skleidžiasi gražiausi mūsų meilės Jėzui žiedai. Beje,

Poilsis prie jūros

Laisvalaikis su muzika

ar teko girdėti, kad seminaristai mėgsta kūrybą? Širdies gelmėse užgimę jausmai Seminarijoje prasiveržia gitaros, vargonų, paprastos dainos, o taip pat sakralinės giesmės garsais, tad nenustebkite, jei kada nors eidami pro šalį išgirsite pro pravirą Seminarijos langą besiveržiančias Frank'o Sinatros melodijas, bet taip pat nesistebėkite išgirdę švelniai pusbalsiu traukiamą „*Sanctus, Sanctus, Sanctus*“, nes būtent tokia yra seminaristo širdis – plati ir talpi.

Leisdami laisvalaikį, stengiamės nepamiršti, kad už Seminarijos sienų plyti įvairiausiomis spalvomis mirguliuojantis pasaulis, į kurį žvelgiame ne vien pro savo kambarių langus, bet ir išeiname į jo gatves ir aikštes tam, kad pasitiktumėme nerimątingai tiesos ir meilės ieškančius žmones. Išeiname, kad niekuomet neatitoltumėme nuo šio pasaulio prispaustųjų ir atmestųjų. Išeiname patirti XXI-o amžiaus tokio, koks jis yra – nebūtinai tikintis, nebūtinai Bažnyčią lankantis, nebūtinai mąstantis kaip mes, bet vis dėlto – žmonių rankomis kuriamas ir Dievo neapleistas. Galų gale išeiname tam, kad susitiktumėme su senais draugais, susipažintumėme su naujais ir nepamirštumėme tų, dėl kurių šiandien esame ne kur nors kitur, bet Seminarijoje – namuose, į kuriuos visuomet smagu sugrįžti. Ilsėtis šventai? Misija įmanoma...

Klier. Robert Voičan

Seminarijos veiklos apžvalga

Seminarija – būsimųjų kunigų, Alma Mater

Kambarių laiminimo šventė

Seminarium – lotynų kilmės žodis, reiškiantis daigyną arba atžalyną. Seminarija – vieta, kurioje jaunuoliai, jaučiantys pašaukimą kunigo tarnystei, yra visapusiškai formuojami, kad subres-tų ir gerai pasiruoštų. Pasiruošimas yra ketveriopo pobūdžio.

Svarbiausia seminaristų formacijos da-lis – dvasinis ugdymas. Neturint tvirto ir gyvo santykio su Dievu, nelengva besąly-giškai mylėti ir tarnauti artimui. Dvasinei formacijai seminarijoje skiriama daugiau

siai laiko ir dėmesio. Kiekvieną dieną daly-vaujame Šv. Mišiose, meldžiamės Liturgi-nes valandas, atliekame Šv. Rašto skaitinių meditaciją, adoruojame Švč. Sakramentą, kiekvieną savaitę susitinkame su seminari-jos dvasios tėvu jo parengtoje konferenci-joje, turime asmeninius dvasios tėvus, ku-rie mus lydi pašaukimo ir tikėjimo kelyje, vykstame į asmenines arba bendruomenės susikaupimo dienas ir rekolekcijas, daly-vaujame vidinio išgydymo pamaldose. Į dvasines konferencijas dažnai atvyksta ir

svečiai, kurie dalijasi savo tikėjimo kelionės istorijomis, tarp jų - ne tik kunigai ar vienuoliai, bet ir pasauliečiai. Šiais metais svečiavosi AA grupės nariai, kurie liudijo apie kovą su priklausomybe, lankėsi Marijos radijo Vilniaus skyriaus programų vadovas Liutauras Serapinas, kuris pasakojo apie gyvenime sutiktų kunigų asmenybes. Marijos radijuje seminaristai dažnai tiesioginės transliacijos metu meldžiasi Rožinio malda. Šiais mokslo metais susikaupimo dienoms buvome išvykę į Pavilnio Šv. Nekaltosios Mergelės Marijos tarnaičių vienuolyną taip pat pas Pažaislyje gyvenančias šv. Kazimiero seseris. Per gavėnią, prieš Velykas, laukia ilgesnes tylos rekolekcijos. Seminaristo diena neatsiejama nuo kasdienės asmeninės maldos.

Antrasis formacijos aspektas – intelektualinis ugdymas. Į būsimą kunigo išsilavinimo svarbą XVI a. atkreipė dėmesį Tridento susirinkimas. Po jo pradėtos steigti kunigus formuojančios įstaigos – seminarijos, nevalstybinės aukštosios mokyklos. Čia per šešerius metus įgyjami teologijos bakalauro ir religijos mokslų magistro laipsniai. filosofijos ir teologijos studijos, seminarai, mokslinės konferencijos, asmeninės seminaristų studijos. Gruodžio mėnesį, seminarijoje vyko mokslinė konferencija „Štai aš, siųsk mane“ (Iz 9, 8), skirta evangelizacijos temai. Kitoje mokslinėje konferencijoje „Dievo Gailestingumo apaštalai“, svarstyta apie Gailestingumo žinios sklaidą, kalbėta apie šv. Faustinos bei pal. Mykolo Sopočkos asmenybes. Seminarijoje dažnai rengiamos įvairios parodos. Viena įsimintiniausių – neįgaliųjų dienos centro „Šviesa“ globotinių darbų paroda, kurioje buvo galima apžiūrėti neįgaliųjų keramikos ir dailės darbus.

Trečiasis seminaristų ugdymo as-

pektas – pastoracinis. Seminaristai turi galimybę stebėti ir patys įsitraukti į sekmadieninę parapijų veiklą: patarnauja Šv. Mišiose, veda katechezes besiruošiantiems Pirmajai Šv. Komunijai, Suvirtinimo Sakramentui, susitinka su vaikų tėveliais, lanko ligonius. Praktika vyksta ne tik miesto bet ir kaimo parapijose. Taip yra progų pamatyti skirtingus pastoracijos ypatumus. Praėjusių vasarą su įvairiomis grupelėmis keliavome į Pasaulines jaunimo dienas, vykusias Krokuvoje. Šių mokslo metų pradžioje buvome Šv. Mergelės Marijos gimimo atlaiduose Šiluvoje. Kasmet su jaunimu einame į piligriminį žygį nuo Aušros Vartų į Trakus. Seminarijos bendruomenė dalyvauja įvairiuose renginiuose, išskilme se Vilniaus arkikatedroje, Aušros Vartų ir Gailestingumo savaitės atlaiduose. Kiekvienais metais seminarijoje rengiama pastoracinė savaitė, išsamiau pristatomi įvairūs sielovados aspektai. Šiomet seminaristai klausėsi konferencijų apie liturgijos šventimo nuostatas, lankėsi Vilniaus arkivyskupijos kurijoje, susitiko su jos darbuotojais. Vilniaus arkikatedros administratorius supažindino su parapijos vadybos ypatumais. Seminaristai taip pat vyko į katalikškąją „Versmės“ gimnaziją, klausėsi paskaitos apie lyderystę. Seminarijos ugdytiniai vyko ir į kitas mokyklas, liudijo apie pašaukimą, atsakinėjo į klausimus, bendravo su mokiniais ir mokytojais. Būsiami kunigai savanoriauja hospise – sunkiai sergančiųjų slaugos namuose, lanko ligonius gerontologiniame centre, dalyvauja įvairių jaunimo organizacijų veikloje.

Ketvirtasis ugdymo aspektas – žmogiškasis. Būsiamam kunigui reikia būti brandžia asmenybe, bendrauti su įvairiais žmonėmis, priimti ir mylėti juos tokius,

Parodos atidarymas

kokie yra. Gyvenimas bendruomenėje – pirmoji žmogiškojo ugdymo vieta. Kartu ne tik gyvename, meldžiamės, dirbame, bet ir leidžiame laisvalaikį. Seminarijoje veikia grupelės, kuriose klierikai kartu meldžiasi, drauge eina į kiną, teatrą, muziejų, koncertą, lanko studijas baigusius ir jau parapijose dirbančius kunigus. Nei vieni mokslo metai nepraeina be kambarių laiminimo šventės. Seminaristai turi progų susitikti ir bendrauti su vyskupijų ganytojais. Kiekvieną rudenį vyksta tarptautinės sporto varžybos, į kurias

atvyksta Telšių, Kauno, Rygos ir Vilniaus seminaristai. Šiais metais mūsų seminarijoje vyko krepšinio turnyras. Taip pat rengiamos tinklinio ir futbolo varžybos. Advento metu vyko susitikimai su atvykusiais skirtingų parapijų kunigais, kurie dalijosi savo tarnystės patirtimi.

Veiklos yra labai daug, bet juk būsimam kunigui reikia būti pasiruošusiam susidurti su įvairiais laukiančiais iššūkiais. Kunigo formacija nesustoja sulig seminarijos baigimu, tai nuolatinis procesas, kuris trunka visą gyvenimą.

Sporto varžybos

AŠ ESU VIEŠPATS, TAVO DIEVAS

IEŠKANČIOJO SAVO PASAUKIMO MALDA

Dieve, kuris iš savo beribės meilės padovanojai man gyvenimą, Tu trokšti, kad būčiau laimingas. Pasakyk man, ką aš turiu daryti? Kokį kelią turiu pasirinkti? Suteik man drąsos nebijoti plačiai atverti Tau duris. Paimk mane už rankos, vesk mane, būk mano kelias ir šviesa. Leisk man suprasti, kokį žingsnį turiu žengti savo laimės link.

Viešpatie, savo gyvenimą atiduodu į Tavo rankas. Kreipk mane ten, kur Tu nori, kad eičiau.

Malda sukurta Vilniaus šv. Juozapo
kunigų seminarijos klierikų

Paskutiniame viršelio puslapyje (žr. iš kairės į dešinę):

1 eilė: klier. V. Valionis (VI k.), rektorius kun. H. F. Fischer, klier. A. Randakevičius (I k.), klier. D. Graževič (III k.)

2 eilė: klier. E. J. Šostak (II k.), klier. R. Voičan (II k.), klier. M. Jocys (II k.), klier. A. Romanovski (II k.)

3 eilė: br. G. J. Bakūnas (V k.), klier. D. Pavlovič (II k.), klier. G. Satkauskas (VI k.), vicerektorius kun. A. Šuškevič

4 eilė: klier. V. Širvinski (IV k.), klier. E. Rynkevič (I k.), dvasios tėvas kun. S. Bužauskas, klier. A. Vainauskas (II k.)

Redaktorius Valdemar Širvinski

Bendradarbiai: Marius Jocys ir Arnas Vainauskas

Korektorius kun. Saulius Bužauskas

Maketavo Jūratė Tamošiūnaitė-Karašauskienė

Spausdino „BMK leidykla“, Vilnius

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT - 08420 Vilnius
tel. (8-5) 2701602
www.seminarija.lt

www.facebook.com/Vilniausseminarija/